

ЖИТТЯ НЕ НА ПОЕМУ СХОЖЕ

Життя моє не на поему схоже □
На особисту драму нелегку,
У горниці не жив, лише в прихожій,
На некороткому уже віку.

Проводив час я місяцями в діда,
А хата під соломою була,
Із однієї миски з ним обідав,
Вмостившись скраю грубого стола.

Та я до цього часу не забуду
Той череп'яний посуд на столі,
І ложки, розмальовані, як чудо,
Й шершавих діда рук від мозолів.

Ще жив в селі чужому із батьками,
Що стало рідним теж мені тоді,
Так кочував я ранніми роками,
Від спеки літньої до зимніх холодів.

Таким було моє дитяче щастя,
І ні на що його б не проміняв,
Бо там звершилося моє причастя,
Я людяність від нього перейняв.

З тих пір на себе звик лиш сподіватись,

Хоч діставалось все мені горбом,
Учивсь окраєць хліба завжди мати
І жити так, щоб не ставать рабом.

Прожив, як і годиться, по закону,
Коріння пущено і дім стоїть,
І звично дивляться з кутка ікони,
Щоб міг себе до них перехрестить.

Палаців, горниць так і не чекаю,
Цілком достатньо і того, що є,
В житті своєму все для щастя маю,
Хай небагате, скромне, та своє.

Нехай життя не на поему схоже,
Воно завжди, як проза, нелегке,
Прожити чесно Бог нам допоможе,
Вино ж буває несолодке і терпке.

Дата написання вірша: 2021-01-09